

عنوان مقاله:

اسلوب معادله و شرط تعلیق به محال

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش زبان و ادبیات فارسی، دوره 16، شماره 50 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسنده:

سردار بافکر - دانش آموخته دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه شهید مدنی آذربایجان

خلاصه مقاله:

شگردهای ادبی اسلوب معادله و شرط تعلیق به محال، از مهمترین و پرکاربردترین گونه های تمثیل در سبک هندی هستند. شعرای سبک هندی برای ملموس و عینی کردن مفاهیم کلی و انتزاعی والقای مطلب خود به مخاطب از این هنرهای ادبی استفاده کرده اند و کاربرد شکل های مختلف این شگردها، نیاز زبانی آنها را در بیان رسا و زیبایی معنای مورد نظر برآورد ساخته است. استفاده از اسلوب معادله و شرط تعلیق به محال در زبان علاوه بر تقویت محتوای کلام و صحه گذاشتن بر یک تفکر جمعی، در تفهیم مطالب به خواننده بسیار موثر است. در این جستار، انواع اسلوب معادله و شرط تعلیق به محال و ویژگی های محتوایی و صوری و کارکردهای آنها نقد و بررسی شده است. پژوهش بر اساس نحوه کاربرد مصداق های این آرایه های ادبی در آثار مهم سبک هندی و ملاحظه دیدگاه های صاحب نظران و دریافت شخصی نویسنده از این هنرهای بلاغی صورت گرفته است. نتیجه کلی مقاله این است که اسلوب معادله و شرط تعلیق به محال، در سبک هندی به خاطر نیاز به بیان رسا و روشن تجربه ها، اندیشه ها و مفاهیم عرفانی فراوان به کار رفته اند به گونه ای که می توان آنها را از برجسته ترین ویژگی های بلاغی آثار ادبی این دوره و از رازهای زیبایی و ذوق پسندی و تاثیر زبان آنها برخواننده به شمار آورد.

کلمات کلیدی:

اسلوب معادله، شرط تعلیق به محال، تمثیل، استدلال، سبک هندی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/994163>

